

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého rozšířeného senátu)

23. listopadu 2022 *

„Žaloba na neplatnost a na náhradu škody – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Evropský trh s předpínací ocelí – Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP – Odklad povinnosti zřídit bankovní záruku – Splátkový režim předběžně prováděných plateb – Rozsudek, kterým se rozhodnutí částečně ruší a stanoví se pokuta, jejíž výše je totožná s výší původně uložené pokuty – Započtení předběžně provedených plateb – Úroky z prodlení – Článek 266 první pododstavec SFEU – Bezdůvodné obohacení – Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům – Vydání bezdůvodného obohacení – Absence právního základu – Protiprávnost“

Ve věci T-275/20,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, se sídlem v Hammu (Německo),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, se sídlem v Hammu,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, se sídlem v Iserlohn (Německo),

zastoupené O. Duysem a N. Tkatchenkem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Rossim a L. Mantlem, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát),

při poradách ve složení R. da Silva Passos, předseda, V. Valančius, I. Reine, L. Truchot a M. Sampil Pucurull (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k:

– žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 11. května 2020,

* Jednací jazyk: němčina.

- námitce nepřípustnosti a nedostatku pravomoci, kterou vznesla Komise na základě článku 130 jednacího řádu Tribunálu v samostatném podání předloženém kanceláři Tribunálu dne 13. srpna 2020,
- usnesení o spojení námítky s věcí samou ze dne 1. února 2021,

s ohledem na to, že účastnice řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodaly žádost o konání jednání, a poté, co na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobkyně – společnosti Westfälische Drahtindustrie GmbH (dále jen „společnost WDI“), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (dále jen „společnost WDV“) a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (dále jen „společnost Pampus“) – se žalobou domáhají zaprvé toho, aby byl na základě článku 263 SFEU zrušen dopis Evropské komise ze dne 2. března 2020, kterým byly vyzvány, aby Komisi zaplatily částku 12 236 931,69 eura, jež dle názoru Komise odpovídá neuhrazené části pokuty, která jim byla uložena dne 30. září 2010; zadruhé se domáhají toho, aby bylo určeno, že pokuta byla v plné výši zaplacená dne 17. října 2019, a to prostřednictvím úhrady částky 18 149 636,24 eura, a zatřetí se domáhají toho, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit společnosti WDI částku 1 633 085,17 eura s úroky od posledně uvedeného data, a to z titulu bezdůvodného obohacení tohoto orgánu. Podpůrně se žalobkyně na základě článku 268 SFEU domáhají toho, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit jim částku 12 236 931,69 eura, kterou Komise požaduje od společnosti WDI, a částku odpovídající přeplatku, který obdržel tento orgán, ve výši 1 633 085,17 eura s úroky od 17. října 2019 do okamžiku vrácení dlužné částky v plné výši.

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Žalobkyně jsou dodavateli předpínací oceli.
- 3 Rozhodnutím C(2010) 4387 final ze dne 30. června 2010 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38344 – Předpínací ocel) (dále jen „rozhodnutí PPO“) uložila Komise několika podnikům, včetně žalobkyň, sankce za jejich účast na kartelové dohodě na trhu s předpínací ocelí. Společnosti WDI uložila Komise pokutu ve výši 56 050 000 eur. Společnosti WDV a Pampus měly pokutu uhradit společně a nerozdílně – společnost WDV do výše 45 600 000 eur a společnost Pampus do výše 15 485 000 eur.
- 4 Tato sankce byla uložena v čl. 2 prvním pododstavci bodě 8 rozhodnutí PPO.
- 5 V průběhu správního řízení žalobkyně požádaly o snížení pokuty z důvodu neschopnosti pokutu zaplatit, a to na základě bodu 35 pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“). V tomto bodě je uvedeno následující:

„Za výjimečných okolností může Komise na žádost přihlédnout k platební neschopnosti podniku, který se nachází ve zvláštní hospodářsko-společenské situaci [k neschopnosti podniku, který se

nachází ve zvláštní hospodářsko-společenské situaci, zaplatit pokutu]. Ke snížení pokuty z tohoto důvodu nebude Komisi stačit pouhé zjištění, že se daný podnik nachází v nepříznivé nebo ztrátové finanční situaci. Snížení bude povoleno pouze na základě objektivních důkazů prokazujících, že uložení pokuty podle podmínek stanovených v těchto pokynech by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku.“

- 6 V rozhodnutí PPO Komise žádosti žalobkyň o výjimečné snížení pokuty z důvodu neschopnosti pokutu zaplatit nevyhověla.
- 7 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. září 2010 podaly žalobkyně žalobu znějící na zrušení a změnu rozhodnutí PPO. Věc byla zapsána do rejstříku pod číslem T-393/10.
- 8 Rozhodnutím C(2010) 6676 final ze dne 30. září 2010 (dále jen „rozhodnutí ze dne 30. září 2010“) Komise rozhodnutí PPO změnila, a to zejména jeho čl. 2 první pododstavec bod 8, a snížila výši pokut uložených některým podnikům (společně dále jen „sporné rozhodnutí“). Společnosti WDI byla uložena pokuta ve výši 46 550 000 eur. Společnosti WDV a Pampus měly pokutu uhradit společně a nerozdílně – společnost WDV do výše 38 855 000 eur a společnost Pampus do výše 15 485 000 eur.
- 9 V rozhodnutí ze dne 30. září 2010 bylo konstatováno, že odchylně od čl. 2 druhého pododstavce rozhodnutí PPO musí být pokuty uložené v čl. 2 prvním pododstavci bodě 8 sporného rozhodnutí zaplacený ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí ze dne 30. září 2010 a že po uplynutí této lhůty začnou automaticky nabíhat úroky ve výši sazby, kterou uplatňuje Evropská centrální banka (ECB) na své hlavní refinanční operace k prvnímu dni měsíce, v němž bylo přijato rozhodnutí ze dne 30. září 2010, a která je zvýšena o 3,5 procentního bodu. Rovněž bylo stanoveno, že pokud podá sankcionovaný podnik žalobu, může pokutu uhradit ke dni splatnosti složením bankovní záruky nebo předběžnou platbou pokuty v souladu s čl. 85a odst. 1 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145).
- 10 Dne 3. prosince 2010 žalobkyně předložily kanceláři Tribunálu návrh na vydání předběžného opatření ve věci T-393/10, kterým se v podstatě domáhaly odkladu vykonatelnosti sporného rozhodnutí až do vyhlášení rozsudku, kterým bude rozhodnuto o hlavní žalobě.
- 11 Dopisem ze dne 14. února 2011 generální ředitel Generálního ředitelství (GŘ) Komise pro hospodářskou soutěž zamítl novou žádost žalobkyň o snížení pokuty z důvodu jejich schopnosti pokutu zaplatit (dále jen „dopis ze dne 14. února 2011“).
- 12 Usnesením ze dne 13. dubna 2011, Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise (T-393/10 R, dále jen „usnesení o předběžném opatření“, EU:T:2011:178), předseda Tribunálu návrhu žalobkyň na vydání předběžného opatření částečně vyhověl a nařídil odklad povinnosti, která jim byla uložena a podle níž měly ve prospěch Komise zřídit bankovní záruku za účelem zamezení okamžitému vymáhání pokut, a to pod podmínkou, že žalobkyně tomuto orgánu do 30. června 2011 předběžně zaplatí částku 2 000 000 eur a od 15. července 2011 budou vždy k 15. dni v měsíci hradit měsíční splátky ve výši 300 000 eur, a to až do dalšího rozhodnutí, nejpozději však do vyhlášení rozsudku v hlavní věci.

- 13 Rozsudkem ze dne 15. července 2015, *Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise* (T-393/10, dále jen „rozsudek ze dne 15. července 2015“, EU:T:2015:515), Tribunál rozhodl, že Komise nepochybně, když ve sporném rozhodnutí ve vztahu k žalobkyním konstatovala porušení článku 101 SFEU.
- 14 Tribunál však sporné rozhodnutí zrušil v rozsahu, v němž jím byla žalobkyním uložena pokuta, a zrušil také dopis ze dne 14. února 2011, a to z toho důvodu, že se Komise dopustila několika pochybení při posuzování schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu.
- 15 Tribunál při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci uložil žalobkyním povinnost zaplatit pokutu ve stejné výši, jaká jim byla uložena ve sporném rozhodnutí, což se projevilo i ve výroku rozsudku ze dne 15. července 2015.
- 16 Tento výrok zní následovně:
 - „1) O projednávané žalobě není důvodné rozhodnout v rozsahu, v němž se týká snížení pokuty přiznaného společnostem [WDI] a [WDV] v rozhodnutí [...] ze dne 30. září 2010.
 - 2) Článek 2 [první pododstavec] bod 8 [sporného] rozhodnutí [...] se zrušuje.
 - 3) Dopis [...] ze dne 14. února 2011 se zrušuje.
 - 4) [Společnost WDI], [společnost WDV] a [společnost] Pampus [...] solidárně uhradí pokutu ve výši 15 485 000 eur.
 - 5) [Společnost WDI] a [společnost WDV] solidárně uhradí pokutu ve výši 23 370 000 eur.
 - 6) [Společnost WDI] uhradí pokutu ve výši 7 695 000 eur.
 - 7) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
 - 8) [Společnost WDI], [společnost WDV] a [společnost] Pampus [...] ponese polovinu vlastních nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření. Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení [společnosti WDI], [společnosti WDV] a [společnosti] Pampus [...], včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.“
- 17 Společnost WDI předběžně zaplatila Komisi v souladu s usnesením o předběžném opatření v období od 29. června 2011 do 16. června 2015 celkem 16 400 000 eur.
- 18 Po vyhlášení rozsudku ze dne 15. července 2015 se právní zástupci žalobkyň obrátili na GŘ Komise pro rozpočet, aby se smírně dohodli na harmonogramu splácení pokut stanovených v bodech 4 až 6 výroku uvedeného rozsudku. V té době se objevily rozdílné názory stran toho, od kterého data měly začít nabíhat úroky z těchto pokut. Žalobkyně se domnívaly, že úroky měly začít nabíhat ode dne vyhlášení rozsudku ze dne 15. července 2015, zatímco podle GŘ pro rozpočet se měly úroky začít hradit ode dne vyplývajícího z čl. 2 druhého a třetího pododstavce sporného rozhodnutí, tedy v případě žalobkyň ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí ze dne 30. září 2010. Toto stanovisko bylo vyjádřeno v e-mailu ze dne 12. srpna 2015, kterým GŘ pro rozpočet odpovědělo na e-mail zástupce žalobkyň ze dne 5. srpna 2015, a bylo zopakováno na schůzce Komise a společnosti WDI, která se konala dne 4. září 2015.

- 19 Společnost WDI zaslala Komisi dne 17. listopadu 2015 návrh harmonogramu splácení pokuty – pokuta měla být dle tohoto návrhu splacena do 15. prosince 2029 prostřednictvím měsíčních splátek ve výši 300 000 eur spolu s úroky z prodlení splatnými od 15. ledna 2011 a vypočtenými na základě 4,5 % úrokové sazby.
- 20 Dne 27. listopadu 2015 zaslala Komise společnosti WDI harmonogram splácení pokuty do 15. března 2030. I tento harmonogram spočíval na měsíčních splátkách ve výši 300 000 eur a vycházel z předpokladu, že pohledávka je splatná od 4. ledna 2011 a musí být navýšena o úroky z prodlení ve výši 4,5 %.
- 21 Žalobkyně podaly proti rozsudku ze dne 15. července 2015 kasační opravný prostředek, v němž zpochybnily zejména to, že Tribunál při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci vzal do úvahy jejich schopnost zaplatit pokutu v roce 2015, a nikoli v roce 2010. Tento kasační opravný prostředek byl zamítnut usnesením ze dne 7. července 2016, *Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen v. Komise* (C-523/15 P, EU:C:2016:541).
- 22 Po zamítnutí kasačního opravného prostředku žalobkyně Tribunál požádaly, aby vyložil rozsudek ze dne 15. července 2015 v tom smyslu, že úroky z pokuty uložené v tomto rozsudku jsou splatné ode dne jeho vyhlášení. Podpůrně žalobkyně navrhly, aby Tribunál zmíněný rozsudek opravil nebo doplnil v tom smyslu, že upřesní, od jakého data úroky začaly nabíhat.
- 23 Usnesením ze dne 17. května 2018, *Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise* (T-393/10 INTP, nezveřejněné, EU:T:2018:293), Tribunál prohlásil, že tyto žádosti jsou nepřijatelné. Pokud jde o žádost o výklad, Tribunál připomněl, že taková žádost je přípustná pouze tehdy, pokud se týká otázky řešené v rozsudku, který má být vyložen. Otázka, od kdy jsou splatné úroky z prodlení v případě odložení platby pokut uložených žalobkyním, ovšem v rozsudku ze dne 15. července 2015 řešena nebyla. Žalobkyně se podle Tribunálu dotčenou žádostí domáhaly toho, aby bylo zaujato stanovisko k důsledkům rozsudku ze dne 15. července 2015 – takový požadavek ale nemůže být předmětem žádosti o výklad podané na základě čl. 168 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Pokud jde o další dvě žádosti, bylo konstatováno, že jsou opožděné.
- 24 Dne 16. října 2019 společnost WDI sdělila Komisi, že již zaplatila 31 700 000 eur a nyní hodlá uhradit zbývající část dlužné pokuty (jistinu a úroky), kterou odhadla na částku 18 149 636,24 eura. Pro účely tohoto výpočtu vzala společnost WDI do úvahy úroky splatné od 15. října 2015, tj. dne, kdy uplynuly tři měsíce od vyhlášení rozsudku ze dne 15. července 2015, a použila úrokovou sazbu ve výši 3,48 %.
- 25 Dne 17. října 2019 převedla společnost WDI uvedenou částku 18 149 636,24 eura na bankovní účet Komise – celkově tedy od 29. června 2011 zaplatila za účelem úhrady pokuty 49 849 636,24 eura.
- 26 V dopise ze dne 2. března 2020 (dále jen „napadený akt“) Komise vyjádřila nesouhlas s tím, jaký postoj zaujala společnost WDI v dopise ze dne 16. října 2019. Komise uvedla, že v souladu s kritérii stanovenými v rozsudku ze dne 14. července 1995, *CB v. Komise* (T-275/94, EU:T:1995:141), nezačaly úroky nabíhat od vyhlášení rozsudku ze dne 15. července 2015, ale od data stanoveného ve sporném rozhodnutí, tedy od 4. ledna 2011, a to ve výši 4,5 %. Komise proto společnost WDI vyzvala, aby jí zaplatila zbývající dlužnou částku ve výši 12 236 931,69 eura; za den valuty přitom považovala 31. březen 2020.

II. Návrhová žádání účastnic řízení

27 Žalobkyně v žalobě navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadený akt;
- v důsledku toho určil, že Komise měla započíst platby, které provedla společnost WDI v období od 29. června 2011 do 16. června 2015 (16 400 000 eur), spolu s úroky z této částky za toto období (1 420 610 eur), tedy celkem částku 17 820 610 eur, do pokuty, o níž Tribunál rozhodl v rámci pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci v rozsudku ze dne 15. července 2015, s účinností k tomuto datu, a že tato pokuta již tedy byla plně uhrazena platbou ve výši 18 149 636,24 eura, kterou provedla společnost WDI dne 17. října 2019;
- uložil Komisi, aby společnosti WDI zaplatila částku 1 633 085,17 eura spolu s úroky od 17. října 2019 do okamžiku úhrady dlužné částky v plné výši;
- podpůrně pro případ, že Tribunál prvním třem bodům návrhových žádání nevyhoví, uložil Evropské unii zastoupené Komisí, aby žalobkyním vyplatila náhradu škody ve výši rovnající se částce požadované v napadeném aktu, tj. 12 236 931,69 eura, a dále aby společnosti WDI zaplatila částku 1 633 085,17 eura spolu s úroky od 17. října 2019 do okamžiku úhrady dlužné částky v plné výši;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

28 Žalobkyně ve vyjádřeních k námitce nepřijatelnosti a nedostatku pravomoci navrhuje, aby Tribunál:

- vyhověl návrhovým žádáním uplatněným v žalobě rozsudkem pro zmeškání ve smyslu článku 123 jednacího řádu;
- podpůrně námitku nepřijatelnosti a nedostatku pravomoci zamítl;
- ještě podpůrněji spojil tuto námitku s věcí samou;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

29 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřijatelnou a podpůrně tuto žalobu zamítl jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K návrhu žalobkyň směřujícímu k tomu, aby Tribunál vyhověl jejich návrhovým žádáním rozsudkem pro zmeškání

- 30 Ve vyjádřeních k námitce nepřípustnosti a nedostatku pravomoci žalobkyně navrhují, aby Tribunál v souladu s článkem 123 jednacího řádu rozhodl rozsudkem pro zmeškání, neboť Komise námitku vznesla po uplynutí příslušné lhůty.
- 31 Žalobkyně v tomto ohledu uvádějí, že je Tribunál informoval o doručení žaloby Komisi dopisem ze dne 26. května 2020. Lhůta pro podání námítky nepřípustnosti a nedostatku pravomoci za těchto okolností podle jejich názoru uplynula dne 5. srpna 2020. Tato námitka však byla podána až dne 13. srpna 2020.
- 32 Článek 123 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že konstatuje-li Tribunál, že žalovaný, proti němuž byla řádně vznesena žaloba, nepředložil žalobní odpověď ve formě a lhůtě stanovených v článku 81 tohoto jednacího řádu, čímž není dotčeno použití ustanovení čl. 45 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, může žalobce navrhnout Tribunálu vydání rozsudku pro zmeškání.
- 33 Ze znění článku 81 a čl. 130 odst. 1 jednacího řádu vyplývá, že námitka nepřípustnosti nebo nedostatku pravomoci vznesená žalovaným v samostatném podání musí být předložena ve lhůtě dvou měsíců od doručení žaloby. Podle článku 60 téhož jednacího řádu se tato lhůta prodlužuje o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti.
- 34 Článek 6 druhý pododstavec rozhodnutí Tribunálu ze dne 11. července 2018 o podávání a doručování procesních písemností prostřednictvím aplikace e-Curia (Úř. věst. 2018, L 240, s. 72) stanoví, že příjemci doručovaných písemností uvedených v tomto rozhodnutí jsou elektronickou poštou upozorněni na každou písemnost doručovanou prostřednictvím aplikace e-Curia, která je jim určena. Ve třetím pododstavci zmíněného článku 6 je uvedeno, že procesní písemnost je doručena v okamžiku, kdy příjemce (zástupce nebo asistent) požádá o přístup k této písemnosti v aplikaci e-Curia. Kromě toho platí, že není-li o přístup k písemnosti požádáno, považuje se písemnost za doručenu uplynutím sedmého dne následujícího po dni, ve kterém bylo příjemci elektronickou poštou odesláno upozornění na doručovanou písemnost, která mu je určena.
- 35 Vzhledem k tomu, že Komise v projednávaném případě podala námitku nepřípustnosti a nedostatku pravomoci ve stanovené lhůtě, Tribunál žalobkyně nevyzval, aby se v souladu s čl. 123 odst. 1 jednacího řádu vyjádřily k možnosti vydat rozsudek pro zmeškání.
- 36 Jak totiž vyplývá ze sdělení z e-Curia, soudní kancelář upozornila žalobkyně na doručení dopisu ze dne 26. května 2020 uvedeného v bodě 31 výše prostřednictvím této aplikace elektronickou poštou ze dne 2. června 2020. Elektronickou poštou ze dne 2. června 2020 soudní kancelář rovněž upozornila Komisi, že prostřednictvím aplikace e-Curia byl odeslán dopis ze dne 26. května 2020, kterým byla doručena žaloba a připojené přílohy. Komise získala přístup k těmto dokumentům v aplikaci e-Curia dne 3. června 2020. V souladu s čl. 6 třetím pododstavcem rozhodnutí Tribunálu ze dne 11. července 2018 o podávání a doručování procesních písemností prostřednictvím aplikace e-Curia, jehož znění je připomenuto v bodě 34 výše, počala lhůta dvou

měsíců a deseti dnů, kterou měl tento orgán na podání námítky nepřijatelnosti a nedostatku pravomoci, běžet dne 3. června 2020. Vzhledem k tomu, že tato námítka byla podána dne 13. srpna 2020, uvedená lhůta byla dodržena.

- 37 Z toho vyplývá, že návrh žalobkyň směřující k tomu, aby Tribunál vyhověl jejich návrhovým žádáním rozsudkem zmeškání, musí být zamítnut.

B. K předmětu žaloby

- 38 Předmětem žaloby je návrh na zrušení, návrh na určení a návrh na zaplacení související s bezdůvodným obohacením a podpůrně návrh na náhradu škody vzniklé v důsledku protiprávnosti jednání Komise. Tyto návrhy byly formulovány v prvních čtyřech bodech návrhových žádání žalobkyň uvedených v bodě 27 výše.
- 39 Tyto čtyři návrhy žalobkyň vycházejí z tvrzení, že Tribunál rozsudkem ze dne 15. července 2015 zaprvé *ex tunc* zrušil pokutu, kterou uložila Komise ve sporném rozhodnutí. V důsledku tohoto zrušení údajně vznikla na straně žalobkyň pohledávka odpovídající částce, kterou předběžně zaplatily v období od 29. června 2011 do 16. června 2015 na základě usnesení o předběžném opatření (16 400 000 eur) spolu s úroky (1 420 610 eur). Na úroky vznikl nárok v souladu s rozsudkem ze dne 12. února 2019, *Printeos v. Komise* (T-201/17, EU:T:2019:81). Žalobkyně zadruhé tvrdí, že Tribunál stanovil novou odlišnou pokutu s účinností ke dni vyhlášení rozsudku ze dne 15. července 2015. Žalobkyně tuto pokutu označují jako „soudní pokutu“, a to v protikladu ke „zrušené pokutě“ z roku 2010.
- 40 Návrh na zrušení obsažený v prvním bodě návrhových žádání žalobkyň směřuje proti napadenému aktu, kterým Komise žalobkyně vyzvala, aby jí zaplatily částku 12 236 931,69 eura, která podle jejího názoru odpovídá neuhrazené části pokuty; za den valuty přitom považovala 31. březen 2020.
- 41 Návrh na určení obsažený ve druhém bodě návrhových žádání žalobkyň směřuje k tomu, aby Tribunál prohlásil, že Komise měla na základě rozsudku ze dne 15. července 2015 započítat do pokuty, o níž rozhodl Tribunál, platby, které provedla společnost WDI v období od 29. června 2011 do 16. června 2015 (16 400 000 eur), spolu s úroky (1 420 610 eur), a že pokuta již tedy byla plně uhrazena dne 17. října 2019 prostřednictvím platby ve výši 18 149 636,24 eura, kterou provedla společnost WDI.
- 42 Návrh vycházející z bezdůvodného obohacení, který je obsažen ve třetím bodě návrhových žádání žalobkyň, směřuje k tomu, aby Komise vrátila společnosti WDI částku 1 633 085,17 eura spolu s úroky od 17. října 2019.
- 43 Posledně uvedený návrh je odůvodněn chybou ve výpočtu, které se žalobkyně dle svého tvrzení dopustily v předchozích žádostech adresovaných Komisi.
- 44 V e-mailu ze dne 5. srpna 2015 a v dopise ze dne 16. října 2019 totiž společnost WDI požádala Komisi pouze o to, aby do pokuty započítala částku zaplacenou na základě usnesení o předběžném opatření (16 400 000 eur), ale nepřičítala k ní úroky z této částky za období od 29. června 2011 do 16. června 2015 (1 420 610 eur), ani složené úroky od 15. července 2015. Žalobkyně jsou toho názoru, že na základě nového výpočtu ze dne 7. května 2020, který předložily Tribunálu a který zohledňuje tyto úroky, činila částka, kterou měly uhradit ke dni 17. října 2019 za

účelem splacení zbývající části „soudní pokuty“, pouze 16 516 551,07 eura, a nikoli 18 149 636,24 eura, jak bylo vypočítáno dne 16. října 2019 – ve prospěch Komise tak vznikl přeplatek ve výši 1 633 085,17 eura.

- 45 A konečně návrh na náhradu škody, který je uplatněn ve vztahu k ostatním třem návrhům podpůrně a je obsažen ve čtvrtém bodě návrhových žádání, směřuje k tomu, aby Tribunál uložil Komisi povinnost nahradit škodu, která údajně vznikla v souvislosti s plněním povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 15. července 2015, a to ve výši částky, kterou Komise požaduje v napadeném aktu (12 236 931,69 eura), a částky přeplatku, který tento orgán obdržel dne 17. října 2019 (1 633 085,17 eura), spolu s úroky od tohoto data. Nesprávné splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 15. července 2015 představuje dle žalobkyň dostatečně závažné porušení povinností, které měla Komise na základě čl. 266 prvního pododstavce SFEU. Vzniklá škoda podle jejich názoru odpovídá ztrátě vyplývající z nároku na částku, která byla neoprávněně vybrána na základě zmíněného rozsudku.
- 46 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý až čtvrtý bod návrhových žádání uvedených v bodě 27 výše spolu souvisí.
- 47 Jedno z konstatování uvedených ve druhém bodě návrhových žádání, a sice povinnost Komise započíst na základě rozsudku ze dne 15. července 2015 do zbývající neuhrazené části pokuty nejen částky, které společnost WDI předběžně zaplatila v období od 29. června 2011 do 16. června 2015, ale i související úroky, je totiž východiskem pro návrh na vrácení částky 1 633 085,17 eura spolu s úroky od 17. října 2019, který je obsažen ve třetím bodě návrhových žádání.
- 48 Co se týče třetího bodu návrhových žádání, je třeba připomenout, že žaloba založená na bezdůvodném obohacení nespadá do režimu mimosmluvní odpovědnosti *stricto sensu*, jejíž vznik závisí na splnění souboru podmínek, který je tvořen protiprávností jednání vytýkaného Unii, skutečnou existencí škody a existencí příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a uplatňovanou škodou. Od žalob podávaných v uvedeném režimu se liší v tom směru, že nevyžaduje podání důkazu o protiprávním jednání žalovaného ani existenci jakéhokoli jednání jako takového, ale pouze důkaz o obohacení žalovaného bez platného právního základu a ochuzení žalobce, které souvisí s uvedeným obohacením [viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Masdar (UK) v. Komise, C-47/07 P, EU:C:2008:726, bod 49 a citovaná judikatura].
- 49 Nicméně i přes tuto charakteristiku nemůže být možnost podat žalobu založenou na bezdůvodném obohacení vůči Unii jednotlivci upřena pouze z toho důvodu, že Smlouva o FEU výslovně neupravuje procesní prostředky pro podání tohoto typu žaloby. Výklad článku 268 SFEU a čl. 340 druhého pododstavce SFEU, který by tuto možnost vyloučil, by dospěl k výsledku odporujícímu zásadě účinné soudní ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise, C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 82 a citovaná judikatura).
- 50 Jak v projednávaném případě připustila Komise v žalobní odpovědi, lze mít za to, že třetí a čtvrtý bod návrhových žádání obsahují návrhy na náhradu škody založené na článku 268 a čl. 340 druhém pododstavci SFEU. V obou těchto bodech návrhových žádání je alternativně požadována částka 1 633 085,17 eura spolu s úroky od 17. října 2019.
- 51 S ohledem na souvislosti mezi druhým až čtvrtým bodem návrhových žádání, které byly konstatovány v bodech 46 až 50 výše, a na skutečnost, že – jak vyplývá z bodů 40 a 45 výše – je dána souvislost i mezi návrhem na zrušení, který je předmětem prvního bodu návrhových žádání,

a částí návrhu na náhradu škody, který je předmětem čtvrtého bodu návrhových žádání, má Tribunál za to, že v zájmu řádného výkonu spravedlnosti je nejprve třeba společně posoudit druhý až čtvrtý bod návrhových žádání uvedených v bodě 27 výše, které se týkají důsledků, jež mají být vyvozeny z rozsudku ze dne 15. července 2015.

- 52 Poté Tribunál posoudí první bod návrhových žádání žalobkyně směřující ke zrušení napadeného aktu.

C. Ke druhému, třetímu a čtvrtému bodu návrhových žádání žalobkyně, které se týkají důsledků, jež mají být vyvozeny z rozsudku ze dne 15. července 2015

1. K přípustnosti a k pravomoci Tribunálu

- 53 Komise tvrdí, že druhý až čtvrtý bod návrhových žádání žalobkyně je nepřijatelný a že Tribunál nemá pravomoc k rozhodnutí o druhém bodu návrhových žádání.
- 54 Co se týče druhého bodu návrhových žádání, Komise namítá, že kromě toho, že se v rozporu s čl. 76 písm. d) jednacího řádu neopírá o žádné „právní nebo procesní ustanovení“, směřuje k tomu, aby Tribunál vydal deklaratorní rozsudek, kterým bude Komisi po zrušení napadeného aktu uložena povinnost započíst do pokut uvedených ve výroku rozsudku ze dne 15. července 2015 částky zaplacené před vydáním zmíněného rozsudku spolu s úroky.
- 55 V tomto ohledu postačuje konstatovat, že v řízení před unijními soudy neexistuje žádný právní prostředek, který by soudu umožnil zaujmout postoj prostřednictvím obecného nebo principiálního prohlášení (viz rozsudek ze dne 21. března 2012, Fulmen a Mahmoudian v. Rada, T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142, bod 41 a citovaná judikatura). Tribunál kromě toho v rámci přezkumu legality na základě článku 263 SFEU nemá pravomoc vydávat příkazy orgánům, institucím a jiným subjektům Unie (viz usnesení ze dne 26. října 1995, Pevasa a Inpesca v. Komise, C-199/94 P a C-200/94 P, EU:C:1995:360, bod 24 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 25. září 2018, Švédsko v. Komise, T-260/16, EU:T:2018:597, bod 104 a citovaná judikatura).
- 56 Z toho vyplývá, že druhý bod návrhových žádání je třeba z důvodu nedostatku pravomoci odmítnout.
- 57 Pokud jde o třetí a čtvrtý bod návrhových žádání, Komise má za to, že jsou nepřijatelné, jelikož směřují proti konečnému aktu, a sice proti spornému rozhodnutí. Je totiž toho názoru, že žalobkyně se prostřednictvím těchto bodů návrhových žádání domáhají vrácení částek, které jí měly být zaplacený coby pokuta uložená sporným rozhodnutím, jejíž výše byla následně potvrzena rozsudkem ze dne 15. července 2015.
- 58 Komise v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu neuvedla, že třetí a čtvrtý bod návrhových žádání směřují ke zpochybnění jiných aktů, které přijala a které se v důsledku nepodání žaloby staly akty konečnými. Podle Komise totiž žádný z e-mailů a dopisů, které zaslala žalobkyním bezprostředně po vydání rozsudku ze dne 15. července 2015, není napadnutelným aktem podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jelikož se jedná o akty provádějící sporné rozhodnutí.

- 59 V tomto ohledu je třeba mít za to, že žalobkyně v rámci čtvrtého bodu návrhových žádání nechtějí zpochybnit sporné rozhodnutí, ale domáhají se náhrady škody způsobené údajně nesprávným splněním povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 15. července 2015.
- 60 Je přitom třeba uvést, že žalobu na náhradu škody podle článku 268 SFEU lze podat v případě pochybení Komise nebo jejích zaměstnanců při plnění povinností vyplývajících z rozhodnutí Tribunálu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 17. května 2018, *Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise*, T-393/10 INTP, nezveřejněné, EU:T:2018:293, bod 21).
- 61 Právu podat návrh na náhradu škody na základě článku 268 SFEU a čl. 340 druhého pododstavce SFEU kromě toho nebrání skutečnost, že mezi Komisí a žalobkyněmi proběhla v projednávané věci korespondence ohledně splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 15. července 2015.
- 62 Jak totiž vyplývá z bodů 44 a 45 výše, návrh na náhradu škody podaný žalobkyněmi v rámci čtvrtého bodu návrhových žádání má širší rozsah než návrh, který Komise zamítla v e-mailu ze dne 12. srpna 2015. V posledně uvedeném návrhu nebyly zohledněny úroky z částky 16 400 000 eur za období od 29. června 2011 do 16. června 2015. I kdyby tedy tento e-mail mohl být napaden žalobou podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, což Komise zpochybňuje, zrušení tohoto aktu by nevedlo ke stejnému výsledku, k jakému směřuje návrh na náhradu škody podaný u Tribunálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2019, *Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie*, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, body 49 až 64).
- 63 Náhrady škody se týká i třetí bod návrhových žádání (viz body 49 a 50 výše). Jeho cílem není zpochybnit konečný akt Komise, ale poukázat na to, že tento orgán se při výběru přeplatku ve výši 1 633 085,17 eura neopíral o žádný právní základ. Tento přeplatek je údajně důsledkem pochybení, jehož se dopustila společnost WDI dne 17. října 2019, když provedla výpočet zbývajících neuhrazené části sporné pokuty bez zohlednění úroků z částky 16 400 000 eur za období od 29. června 2011 do 16. června 2015.
- 64 Třetí a čtvrtý bod návrhových žádání jsou tudíž přípustné.
- 65 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka Komise je opodstatněná pouze ve vztahu ke druhému bodu návrhových žádání žalobkyň.

2. K věci samé

- 66 Tribunál má za to, že s ohledem na řádný výkon spravedlnosti je důvodné posoudit nejprve čtvrtý bod návrhových žádání žalobkyň týkající se návrhu na náhradu škody, který vychází z protiprávnosti jednání Komise, a teprve poté třetí bod, vycházející z bezdůvodného obohacení tohoto orgánu.

a) K návrhu na náhradu škody vycházejícímu z protiprávnosti jednání Komise

- 67 Úvodem je třeba připomenout, že předpokladem vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie je splnění tří kumulativních podmínek, a sice že cílem porušené právní normy je přiznání práv jednotlivcům a že porušení je dostatečně závažné, že byla prokázána existence škody a konečně že existuje přímá příčinná souvislost mezi porušením povinnosti, která přísluší původci aktu, a škodou způsobenou poškozeným osobám (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne

4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, EU:C:2000:361, body 39 až 42, a ze dne 6. září 2018, Klein v. Komise, C-346/17 P, EU:C:2018:679, body 60 a 61 a citovaná judikatura). Pokud unijní orgán disponuje pouze značně omezeným, nebo dokonce žádným prostorem pro uvážení, prosté porušení unijního práva může postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení tohoto práva, které může založit mimosmluvní odpovědnost Unie (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 103 a citovaná judikatura).
- 68 Žalobkyně namítají, že Komise nesplnila řádně povinnosti vyplývající z rozsudku ze dne 15. července 2015, čímž došlo k dostatečně závažnému porušení povinností, které Komise měla na základě čl. 266 prvního pododstavce SFEU. Vzniklá škoda, jejíž náhradu požadují, odpovídá částce, kterou Komise požaduje v napadeném aktu, tj. částce 12 236 931,69 eura, a přeplatku, který tento orgán obdržel dne 17. října 2019, tj. částce 1 633 085,17 eura spolu s úroky od tohoto data.
- 69 Na podporu návrhu na náhradu škody vycházejícího z protiprávnosti jednání Komise žalobkyně uplatňují v podstatě čtyři žalobní důvody.
- 70 V rámci prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU, žalobkyně tvrdí, že pokuta, která jim byla uložena ve sporném rozhodnutí, byla *ex tunc* zrušena rozsudkem ze dne 15. července 2015 a nahrazena „soudní pokutou“ splatnou až ode dne vyhlášení uvedeného rozsudku.
- 71 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že v souladu s rozsudkem ze dne 15. července 2015, a v důsledku zrušení původně uložené pokuty s účinky *ex tunc* neměly být částky, které byly předběžně zaplacený v období od 29. června 2011 do 16. června 2015 na základě usnesení o předběžném opatření, vůbec uhrazeny a že společnost WDI měla nárok na vrácení těchto částek spolu s úroky za toto období. Vzhledem k tomu, že zrušená pokuta byla nahrazena „soudní pokutou“, tyto částky měly být dle názoru žalobkyň započteny do úhrady této pokuty v roce 2015. Žalobkyně v rámci tohoto žalobního důvodu nenamítají pouze porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU, ale také porušení čl. 98 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1).
- 72 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že povinnost zaplatit úroky z prodlení od 4. ledna 2011, které se dovolává Komise, odporuje čl. 266 prvnímu pododstavci SFEU i čl. 99 odst. 4 a čl. 98 odst. 1 prvnímu pododstavci písm. b) nařízení 2018/1046. Pokuta je totiž dle jejich názoru splatná až od 15. července 2015.
- 73 Čtvrtý žalobní důvod, který rovněž vychází z porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU a čl. 99 odst. 4 písm. d) nařízení 2018/1046, se týká úrokové sazby stanovené Komisí, která odpovídá úrokové sazbě definované v rozhodnutí ze dne 30. září 2010. Podle žalobkyň měla být pro „soudní pokutu“ stanovena nová nižší sazba vypočtená na základě průměrné sazby stanovené ECB v srpnu 2015 pro její hlavní refinanční operace.

- 74 Nejprve je třeba poznamenat, že důsledky, které žalobkyně uvádějí v rámci druhého až čtvrtého žalobního důvodu, by bylo možno z rozsudku ze dne 15. července 2015 vyvodit pouze v případě správnosti předpokladu vyjádřeného v rámci prvního žalobního důvodu.
- 75 Všechny případy protiprávnosti, na které žalobkyně poukazují, totiž vycházejí z předpokladu, že pokuta uložená ve sporném rozhodnutí nebyla ze strany Tribunálu „ponechána v platnosti“ nebo „potvrzena“, ale byla zrušena a nahrazena „soudní pokutou“.
- 76 Tento předpoklad vyplývá z prvního žalobního důvodu, který se týká účinků zrušení pokuty, jež byla uložena ve sporném rozhodnutí, rozsudkem ze dne 15. července 2015, které nebyly odstraněny tím, že Tribunál při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci stanovil pokutu ve stejné výši.
- 77 Tribunál kromě toho konstatuje, že žalobkyně uplatnily některé argumenty na podporu předpokladu uvedeného v rámci prvního žalobního důvodu i v rámci druhého a třetího žalobního důvodu. Společně s prvním žalobním důvodem budou níže posouzeny i tyto argumenty.
- 1) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z opomenutí účinků zrušení pokuty, jež byla uložena ve sporném rozhodnutí, rozsudkem ze dne 15. července 2015*
- 78 Žalobkyně na podporu prvního žalobního důvodu tvrdí, že Komise po vyhlášení rozsudku ze dne 15. července 2015, kterým byla zrušena pokuta uložená ve sporném rozhodnutí, porušila povinnosti, které měla na základě čl. 266 prvního pododstavce SFEU. Tyto povinnosti plynuly jak z výroku uvedeného rozsudku, tak z jeho odůvodnění.
- 79 Pokud jde v první řadě o výrok rozsudku ze dne 15. července 2015, pokuta uložená v čl. 2 prvním pododstavci bodě 8 sporného rozhodnutí byla zrušena, aniž Tribunál rozhodl o časovém omezení účinků tohoto zrušení. Článek 2 první pododstavec bod 8 sporného rozhodnutí již tedy dle žalobkyň nemůže představovat základ pohledávky.
- 80 Žalobkyním pak byla dle rozsudku ze dne 15. července 2015 uložena povinnost „uhrad[it]“ novou pokutu, jejíž výše byla totožná s výší pokuty uložené v čl. 2 prvním pododstavci bodě 8 sporného rozhodnutí. Podle žalobkyň se jedná o druhé samostatné rozhodnutí vydané po zrušení původní pokuty, které se tohoto zrušení nikterak nedotýká.
- 81 A nakonec Tribunál rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených žalobkyněmi, a to včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření. Toto rozhodnutí podle názoru žalobkyň svědčí o tom, že jejich žaloba byla úspěšná, neboť zrušená pokuta byla z důvodu zjištěné protiprávnosti nahrazena „soudní pokutou“. Názor, který zastává Komise, by vedl k tomu, že povinnost k úhradě pokuty by byla žalobkyním v rozporu se zásadou *ne bis in idem* uložena dvakrát.
- 82 Co se ve druhé řadě týče odůvodnění rozsudku ze dne 15. července 2015, žalobkyně zaprvé tvrdí, že Tribunál jednoznačně prohlásil, že Komise nebyla oprávněna uložit jim pokutu ani v roce 2010, ani v roce 2011.
- 83 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že Tribunál v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci a na rozdíl od situace, která nastala ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 14. července 1995, *CB v. Komise* (T-275/94, EU:T:1995:141), neměl v úmyslu rozhodnout, že se zrušená pokuta uložená Komisí „ponechává v platnosti“.

- 84 Zmínka o „stav[u] věci k datu přijetí jeho rozhodnutí“, která je obsažena v bodě 335 rozsudku ze dne 15. července 2015, dle žalobkyň podtrhuje samostatnost a autonomii „soudní pokuty“ stanovené Tribunálem.
- 85 Žalobkyně kromě toho podotýkají, že v bodě 346 rozsudku ze dne 15. července 2015 Tribunál konstatoval, že po předběžné platbě více než 15 000 000 eur se „otázka, zda jim jejich finanční situace umožňuje pokutu zaplatit, [...] již týká jen přibližně dvou třetin částky původně uložené společnosti WDI“, tedy 46 550 000 eur. Toto konstatování dle žalobkyň dokládá, že Tribunál vycházel z toho, že se předběžně zaplacené částky přímo započítají do „soudní pokuty“, kterou uložil, a vyloučil tak, že by úroky byly splatné zpětně od 4. ledna 2011.
- 86 I z bodu 356 rozsudku ze dne 15. července 2015 podle žalobkyň vyplývá, že Tribunál neměl za to, že by pokuta byla splatná před 15. červencem 2015. Žalobkyně totiž podotýkají, že Tribunál v uvedeném bodě připomněl, že částečné vyhovění jejich návrhu na předběžné opatření vedlo „k odkladu vymahatelnosti celé částky pokuty, která jim byla uložena, až do okamžiku vyhlášení [uvedeného] rozsudku“.
- 87 Žalobkyně nadto tvrdí, že z usnesení ze dne 17. května 2018, Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise (T-393/10 INTP, nezveřejněné, EU:T:2018:293), vyplývá, že Tribunál se v rozsudku ze dne 15. července 2015 nezabýval otázkou úroků, což potvrzuje, že v důsledku zrušení pokuty uložené sporným rozhodnutím neměly být hrazeny.
- 88 V reakci na písemnou otázku Tribunálu žalobkyně zatřetí uvedly, že Tribunál v rozsudku ze dne 15. července 2015 nepřistoupil k *reformatio in peius*. Změna výše pokuty, kterou zmínil Soudní dvůr v bodě 42 usnesení ze dne 7. července 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen v. Komise (C-523/15 P, EU:C:2016:541), jim byla naopak nutně ku prospěchu.
- 89 Komise s argumenty žalobkyň nesouhlasí.
- 90 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pravomoc uložit rozhodnutím pokuty, kterou má Komise na základě čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), zahrnuje pravomoc požadovat v případě nezaplacení pokut ve lhůtě stanovené v takovém rozhodnutí úroky z prodlení (obdobně viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 81). Podle článku 299 SFEU je toto rozhodnutí vykonatelné.
- 91 V článku 2 druhém a třetím pododstavci sporného rozhodnutí bylo stanoveno, že pokuty musí být zaplacený ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení a že po uplynutí této lhůty budou automaticky nabíhat úroky ve výši sazby, kterou uplatňuje ECB na své hlavní refinanční operace k prvnímu dni měsíce, v němž bylo uvedené rozhodnutí přijato, a která je zvýšena o 3,5 procentního bodu. V článku 2 čtvrtém pododstavci sporného rozhodnutí bylo stanoveno, že pokud podá sankcionovaný podnik žalobu, může pokutu uhradit ke dni splatnosti složením bankovní záruky nebo předběžnou platbou této pokuty.
- 92 Žalobkyně zejména tvrdily, že nejsou schopny pokutu uloženou sporným rozhodnutím zaplatit, a podaly proto na základě článku 278 SFEU u Tribunálu návrh na odklad vykonatelnosti tohoto rozhodnutí.

- 93 Předseda Tribunálu tomuto návrhu v usnesení o předběžném opatření vyhověl jen zčásti. Nařídil totiž odklad vykonatelnosti pouze ve vztahu k povinnosti uložené žalobkyním, podle níž měly ve prospěch Komise zříditi bankovní záruku za účelem zamezení okamžitému vymáhání pokut, a to pod podmínkou, že žalobkyně Komisi zaplatí do 30. června 2011 částku 2 000 000 eur a od 15. července 2011 budou vždy k 15. dni v měsíci hradit měsíční splátky ve výši 300 000 eur, a to až do dalšího rozhodnutí, nejpozději však do vyhlášení rozhodnutí v hlavní věci.
- 94 Odklad povinnosti zříditi bankovní záruku neměl za následek odklad splatnosti pohledávky, která se i nadále úročila (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 15. prosince 1999, DSR-Senator Lines v. Komise, T-191/98 RII, EU:T:1999:332, bod 46).
- 95 Rozsudkem ze dne 15. července 2015 zrušil Tribunál nejprve v bodě 2 výroku uvedeného rozsudku čl. 2 první pododstavec bod 8 sporného rozhodnutí, v němž byla žalobkyním uložena pokuta ve výši 46 550 000 eur, a v bodech 4 až 6 uvedeného výroku jim pak uložil povinnost „uhrad[it]“ pokutu ve stejné výši. Tribunál měl totiž na základě důkazů, které předložily účastnice řízení a které se týkaly finanční situace žalobkyň, jak se vyvíjela po přijetí sporného rozhodnutí, za to, že žalobkyně nemohou tvrdit, že jim musí být přiznáno snížení pokuty s ohledem na jejich neschopnost zaplatit pokutu, a to z důvodů obdobných těm, které jsou uvedeny v bodě 35 pokynů z roku 2006.
- 96 Jak vyplývá z usnesení ze dne 17. května 2018, Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise (T-393/10 INTP, nezveřejněné, EU:T:2018:293, bod 14), otázka, kdy ve vztahu k pokutě začaly nabíhat úroky z prodlení, nebyla mezi účastnicemi řízení během soudního řízení nikterak řešena a Tribunál se jí v rozsudku ze dne 15. července 2015 výslovně nezabýval, a to ani v odůvodnění tohoto rozsudku, ani v jeho výroku.
- 97 Vzhledem k tomu, že otázka úroků nebyla v rozsudku ze dne 15. července 2015 výslovně zkoumána, je třeba zjistit, zda lze ze zmíněného rozsudku vyvodit, že pokuta stanovená Tribunálem se z právního hlediska lišila od pokuty uložené Komisí ve sporném rozhodnutí.
- 98 Je třeba uvést, že již ze znění článku 31 nařízení č. 1/2003 vyplývá, že pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci přiznaná unijnímu soudu v oblasti hospodářské soutěže, která mu umožňuje zrušit, snížit nebo zvýšit pokutu uloženou Komisí, se vztahuje pouze na pokutu původně uloženou ze strany Komise. Pokuta stanovená unijním soudem tedy nepředstavuje novou pokutu, která by se z právního hlediska lišila od pokuty uložené Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, body 58 a 60).
- 99 Nahrazuje-li unijní soud posouzení Komise vlastním posouzením a sníží-li pokutu v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, v rámci rozhodnutí Komise nahrazuje částku původně stanovenou v tomto rozhodnutí částkou, která vyplývá z jeho vlastního posouzení. Má se tedy za to, že rozhodnutí Komise bylo vzhledem k nahrazujícímu účinku rozsudku unijního soudu vždy rozhodnutím, které vyplývá z posouzení unijního soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, body 60 až 65 a 85 až 87).
- 100 Tribunál v rozsudku ze dne 15. července 2015 nejprve zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž jím byla stanovena výše pokuty uložené žalobkyním, a poté v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci stanovil výši této pokuty na stejnou hodnotu.

- 101 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že ačkoli výkon přezkumu legality sporného rozhodnutí Tribunálem vedl ke zrušení tohoto rozhodnutí, jakož i pokuty, již žalobkyním uložila Komise, tato okolnost vůbec neznamená, že Tribunál byl z tohoto důvodu zbaven své pravomoci vykonat soudní přezkum v plné jurisdikci (usnesení ze dne 7. července 2016, *Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen v. Komise*, C-523/15 P, EU:C:2016:541, bod 38). Soudní dvůr rovněž uvedl, že okolnost, že Tribunál nakonec v daném případě považoval za vhodné ponechat stejnou výši pokuty, jako je výše určená ve sporném rozhodnutí, nemá dopad na řádnost výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 7. července 2016, *Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen v. Komise*, C-523/15 P, EU:C:2016:541, bod 40).
- 102 Skutečnost, že Tribunál v rozsudku ze dne 15. července 2015 vykonal pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a stanovil stejnou výši pokuty jako Komise ve sporném rozhodnutí, tedy nebrání uplatnění zásad připomenutých v bodech 98 a 99 výše. Komise tedy v projednávaném případě mohla mít za to, že pokuta stanovená Tribunálem není novou pokutou, a je proto splatná od 4. ledna 2011.
- 103 Argumenty žalobkyň toto posouzení nemohou zpochybnit.
- 104 V první řadě je třeba uvést, že je pravda, že Tribunál v bodě 2 výroku rozsudku ze dne 15. července 2015 zrušil čl. 2 první pododstavec bod 8 sporného rozhodnutí, v němž byla žalobkyním uložena pokuta, a to na rozdíl od výroku rozsudku ze dne 23. února 1994, *CB a Europay v. Komise* (T-39/92 a T-40/92, EU:T:1994:20), v němž byla pouze stanovena nižší pokuta, přičemž pokuta původně uložená Komisí předtím nebyla zrušena.
- 105 Nahrazující účinek podobný tomu, jaký je uveden v bodě 99 výše, však již byl uznán v případě výroku, v němž Tribunál nejprve zrušil výši pokuty uložené Komisí, za jejíž zaplacení byla společně a nerozdílně odpovědná mateřská společnost, a poté tuto výši pokuty stanovil znovu v rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2016, *Trioplast Industrier v. Komise*, T-669/14, nezveřejněný, EU:T:2016:285, body 15 a 56 až 62).
- 106 Je kromě toho třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nebylo zrušení pokuty uložené sporným rozhodnutím odůvodněno úvahou, že Komise nebyla oprávněna uložit žalobkyním pokutu ani v roce 2010, ani v roce 2011, jelikož v té době nebyly schopny pokutu zaplatit.
- 107 V rámci přezkumu legality totiž Tribunál konstatoval pouze to, že se Komise při posuzování schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu dopustila pochybení; neuvedl, že jim v letech 2010 a 2011 nebylo možno uložit žádnou pokutu. Z této protiprávnosti nevyvodil žádný jiný důsledek než to, že zaprvé zrušil čl. 2 první pododstavec bod 8 sporného rozhodnutí a zadruhé zdůvodnil výkon pravomoci přezkumu v plné jurisdikci provedený na návrh žalobkyň. Právě uvedené jasně vyplývá z bodů 324 a 332 rozsudku ze dne 15. července 2015.
- 108 V rámci vlastního přezkumu schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu v roce 2015 Tribunál v bodě 346 rozsudku ze dne 15. července 2015 konstatoval, že na základě harmonogramu předběžných plateb stanoveného v usnesení o předběžném opatření již byly žalobkyně od roku 2011 schopny zaplatit více než 15 000 000 eur.
- 109 Tribunál tudíž na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, v rozsudku ze dne 15. července 2015 konstatoval, že žalobkyně v letech 2010 a 2011 do jisté míry byly schopny pokutu platit.

- 110 Z toho vyplývá, že důsledky, které žalobkyně vyvozují z toho, že Tribunál zrušil čl. 2 první pododstavec bod 8 sporného rozhodnutí, jsou neopodstatněné.
- 111 Pokud jde ve druhé řadě o výraz „uhradí“, který je použit v bodech 4 až 6 výroku rozsudku ze dne 15. července 2015, z ustálené judikatury vyplývá, že výrok rozsudku musí být vykládán ve světle odůvodnění, které k němu vedlo a které představuje jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nezbytné pro určení přesného smyslu toho, co bylo rozhodnuto ve výroku (viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 62 a citovaná judikatura).
- 112 Jak již rozhodl Soudní dvůr, v projednávaném případě z odůvodnění rozsudku ze dne 15. července 2015 právně dostačujícím způsobem vyplývá, že Tribunál vykonal pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 7. července 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen v. Komise, C-523/15 P, EU:C:2016:541, bod 41).
- 113 Jak přitom bylo připomenuto v bodě 99 výše, Tribunál na základě výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci pozměnil sporné rozhodnutí se zpětnou účinností.
- 114 Výrazu „uhradí“ obsaženému ve výroku rozsudku ze dne 15. července 2015 proto nelze přikládat význam, který mu přisuzují žalobkyně.
- 115 Ve třetí řadě je třeba uvést, že z bodů 335, 346 a 356 rozsudku ze dne 15. července 2015 nelze vyvodit, že Tribunál omezil zpětnou účinnost změny sporného rozhodnutí.
- 116 Co se zaprvé týče zmínky o schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu v době, kdy Tribunál rozhodoval, která je uvedena v bodě 335 rozsudku ze dne 15. července 2015, bylo již rozhodnuto, že Tribunál může při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci zohlednit i skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí Komise; pokuta, kterou Tribunál stanoví, se přitom v důsledku toho z právního hlediska neliší od pokuty uložené Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 64 a citovaná judikatura).
- 117 Pokud jde zadruhé o odhad uvedený v bodě 346 rozsudku ze dne 15. července 2015, podle něhož činí zbývající část pokuty neuhrazená k tomuto datu „přibližně dv[ě] třetin[y]“ pokuty uložené Komisí, částky, které Tribunál zohlednil v rámci svého výpočtu, se týkaly pouze jistiny dotčených pokut.
- 118 Tribunál však již rozhodl, že takový odhad neznamená, že by zaujal stanovisko k tomu, od kdy začaly nabíhat úroky z prodlení, které měly žalobkyně uhradit (usnesení ze dne 17. května 2018, Westfälische Drahtindustrie a další v. Komise, T-393/10 INTP, nezveřejněné, EU:T:2018:293, bod 17).
- 119 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, kromě toho takový odhad nezpochybňuje zpětný účinek výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci ze strany Tribunálu, připomenutý v bodě 99 výše.
- 120 Tribunál totiž v bodě 346 rozsudku ze dne 15. července 2015 konstatoval pouze to, že žalobkyně na základě usnesení o předběžném opatření k tomuto datu zaplatily více než 15 000 000 eur, což odpovídá přibližně jedné třetině pokuty uložené v roce 2010 (46 550 000 eur).

- 121 Vzhledem k tomu, že Tribunál zkoumal schopnost žalobkyň zaplatit pokutu, v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci nemohl k předběžnému částečnému uhrazení pokuty nepřihlídnout. Pouhý odhad výše zbývající části pokuty – vyjádřené ve formě jistiny – která byla dlužná ke dni, kdy rozhodoval, neznamená, že Komise měla na základě rozsudku ze dne 15. července 2015 započíst předběžně zaplacené částky spolu s úroky do údajné „soudní pokuty“ uložené Tribunálem, která se podle žalobkyň z právního hlediska lišila od pokuty uložené Komisí.
- 122 Pokud jde zatřetí o bod 356 rozsudku ze dne 15. července 2015, ani tento bod nezpochybňuje splatnost úroků z pokuty stanovené Tribunálem od 4. ledna 2011.
- 123 V bodě 356 rozsudku ze dne 15. července 2015 totiž Tribunál pouze odpověděl na argument žalobkyň vycházející z porušení zásady rovného zacházení. V tomto ohledu uvedl, že podání žaloby žalobkyň proti spornému rozhodnutí, jakož i částečné vyhovění jejich návrhu na předběžné opatření, vedlo k odkladu vymahatelnosti celé částky pokuty, která jim byla uložena, až do okamžiku vyhlášení tohoto rozsudku, a to na rozdíl od ostatních podniků, které žalobu nepodaly.
- 124 Jak bylo připomenuto v bodech 92 a 93 výše, předseda Tribunálu v usnesení o předběžném opatření nařídil pouze odklad výkonu povinnosti žalobkyň zřídit ve prospěch Komise bankovní záruku za účelem zamezení okamžitému vymáhání pokut, a sám přitom stanovil – pro žalobkyně příznivý – harmonogram předběžných plateb, které měly žalobkyně hradit nejpozději do vyhlášení rozsudku v hlavní věci. Jak bylo uvedeno v bodě 94 výše, odklad povinnosti zřídit bankovní záruku neměl za následek odklad splatnosti pohledávky, z níž v průběhu soudního řízení i nadále nabíhaly úroky z prodlení.
- 125 A konečně ve čtvrté řadě je třeba konstatovat, že o povinnosti Komise nahradit polovinu nákladů řízení vynaložených žalobkyněmi bylo rozhodnuto na základě čl. 134 odst. 3 jednacího řádu, a to v důsledku zrušení čl. 2 prvního pododstavce bodu 8 sporného rozhodnutí.
- 126 Jak nicméně bylo uvedeno v bodech 104 až 110 výše, důsledky, které žalobkyně z tohoto zrušení vyvozují, jsou neopodstatněné.
- 127 Kromě toho již bylo rozhodnuto, že potvrdí-li Tribunál v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci část výše pokuty, povinnost hradit úroky z prodlení *ab initio* není sankcí, která by doplňovala pokutu původně uloženou Komisí a představovala překážku výkonu práva na podání žaloby. Skutečnost, že při přezkumu pokuty ze strany unijního soudu nedochází ke změně její právní povahy, i zásada, že žaloby nejsou nadány odkladným účinkem, totiž brání tomu, aby Komise zprostita podnik, který tuto pokutu nezaplatil okamžitě a jehož žalobě bylo částečně vyhověno, povinnosti uhradit úroky z pokuty stanovené unijním soudem, a to ode dne splatnosti pokuty uložené Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, body 86 a 87).
- 128 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

2) Ke druhému až čtvrtému žalobnímu důvodu, které se týkají důsledků zrušení pokuty uložené ve sporném rozhodnutí

- 129 Jak bylo uvedeno v bodech 74 a 75 výše, druhý až čtvrtý žalobní důvod vychází z předpokladu uvedeného v rámci prvního žalobního důvodu, podle něhož byla pokuta uložená Komisí zrušena a nahrazena „soudní pokutou“.

130 Vzhledem k tomu, že tento předpoklad byl v rámci posouzení prvního žalobního důvodu vyvrácen, druhý až čtvrtý žalobní důvod jsou neopodstatněné, a musí být tedy zamítnuty.

3) Závěry

131 Vzhledem k tomu, že žalobní důvody uplatněné žalobkyněmi nejsou opodstatněné, je třeba dospět k závěru, že nedošlo k žádnému protiprávnímu jednání, a tím spíše ani k žádnému dostatečně závažnému porušení povinností, které měla Komise na základě čl. 266 prvního pododstavce SFEU, a že čtvrtý bod návrhových žádání žalobkyň je třeba zamítnout, přičemž není nutné se zabývat ostatními podmínkami vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, které jsou připomenuty v bodě 67 výše.

b) K návrhu vycházejícímu z bezdůvodného obohacení

132 V rámci třetího bodu návrhových žádání žalobkyně navrhuje, aby Tribunál uložil Komisi povinnost vrátit společnosti WDI částku 1 633 085,17 eura s úroky od 17. října 2019, a to z důvodu bezdůvodného obohacení Komise.

133 K tomuto obohacení údajně došlo v důsledku chyby ve výpočtu, které se žalobkyně dopustily, když společnost WDI zaplatila Komisi dne 17. října 2019 částku 18 149 636,24 eura a nezohlednila přitom úroky z částky 16 400 000 eur za období od 29. června 2011 do 16. června 2015.

134 Komise s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

135 Jak zdůraznila Komise, v rámci argumentace uplatněné žalobkyněmi za účelem toho, aby bylo rozhodnuto o bezdůvodném obohacení Komise, jsou pouze zopakovány argumenty, které již byly uplatněny na podporu čtvrtého bodu návrhových žádání vycházejícího z údajně protiprávního jednání Komise, který byl posouzen a zamítnut v bodech 67 až 131 výše.

136 Z odůvodnění, které vedlo k zamítnutí čtvrtého bodu návrhových žádání, vyplývá, že Komise přeplatek ve výši 1 633 085,17 eura neobdržela.

137 Z toho plyne, že třetí bod návrhových žádání žalobkyň není opodstatněný, a musí být tedy také zamítnut.

D. K prvnímu bodu návrhových žádání žalobkyň, směřujícímu ke zrušení napadeného aktu

138 V rámci prvního bodu návrhových žádání se žalobkyně domáhají zrušení napadeného aktu, kterým Komise vyzvala společnost WDI, aby jí zaplatila částku 12 236 931,69 eura, která podle jejího názoru odpovídá neuhrazené části pohledávky; za den valuty přitom považovala 31. březen 2020.

139 Na podporu tohoto bodu návrhových žádání žalobkyně uplatňují čtyři žalobní důvody posouzené v bodech 78 až 130 výše a dále pátý žalobní důvod, který vychází z porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU a zásady řádné správy. V rámci posledně uvedeného žalobního důvodu žalobkyně opakují argumenty, které již uvedly na podporu prvních čtyř žalobních důvodů.

- 140 Komise namítá, že první bod návrhových žádání je nepřijatelný. Napadeným aktem bylo podle jejího názoru pouze aktualizováno původní oznámení o dluhu z roku 2010. Tento akt není základem nové pohledávky vůči žalobkyním, nýbrž upomínkou ve smyslu čl. 103 odst. 2 nařízení 2018/1046. V rozsudku ze dne 15. července 2015 nejsou uloženy žádné nové pokuty a tento rozsudek se nikterak nedotýká otázky úroků z prodlení. V tomto rozsudku byl pouze zrušen čl. 2 první pododstavec bod 8 sporného rozhodnutí. Třetí pododstavec článku 2 tohoto rozhodnutí týkající se platby úroků z prodlení naproti tomu zůstal nezměněn, a je tedy plně použitelný. Napadený akt je dle Komise aktem přípravným a čistě potvrzujícím, takže proti němu nelze podat žalobu.
- 141 Jak vyplývá z bodů 128 a 130 výše, první čtyři žalobní důvody uplatněné žalobkyněmi jsou neopodstatněné a musí být zamítnuty. Vzhledem k tomu, že je pátý žalobní důvod založen na stejných argumentech, je třeba jej rovněž zamítnout.
- 142 Za těchto podmínek musí být první bod návrhových žádání žalobkyň zamítnut jako neopodstatněný; námitku nepřijatelnosti, kterou ve vztahu k tomuto bodu vznesla Komise, přitom není třeba zkoumat.

IV. K nákladům řízení

- 143 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly ve věci úspěch a Komise požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zčásti odmítá a zčásti zamítá.

2) Společnostem Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG se ukládá náhrada nákladů řízení.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. listopadu 2022.

Podpisy

Obsah

I.	Skutečnosti předcházející sporu	2
II.	Návrhová žádání účastnic řízení	6
III.	Právní otázky	7
	A. K návrhu žalobkyň směřujícímu k tomu, aby Tribunál vyhověl jejich návrhovým žádáním rozsudkem pro zmeškání	7
	B. K předmětu žaloby	8
	C. Ke druhému, třetímu a čtvrtému bodu návrhových žádání žalobkyň, které se týkají důsledků, jež mají být vyvozeny z rozsudku ze dne 15. července 2015	10
	1. K přípustnosti a k pravomoci Tribunálu	10
	2. K věci samé	11
	a) K návrhu na náhradu škody vycházejícímu z protiprávnosti jednání Komise	11
	1) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z opomenutí účinků zrušení pokuty, jež byla uložena ve sporném rozhodnutí, rozsudkem ze dne 15. července 2015	13
	2) Ke druhému až čtvrtému žalobnímu důvodu, které se týkají důsledků zrušení pokuty uložené ve sporném rozhodnutí	18
	3) Závěry	19
	b) K návrhu vycházejícímu z bezdůvodného obohacení	19
	D. K prvnímu bodu návrhových žádání žalobkyň, směřujícímu ke zrušení napadeného aktu ..	19
IV.	K nákladům řízení	20